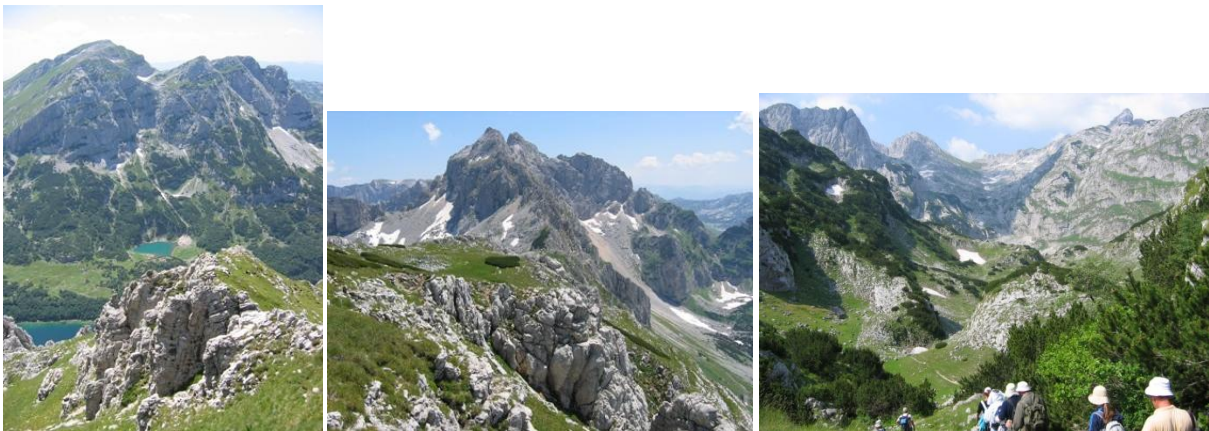

Izveštaj sa Durmitora

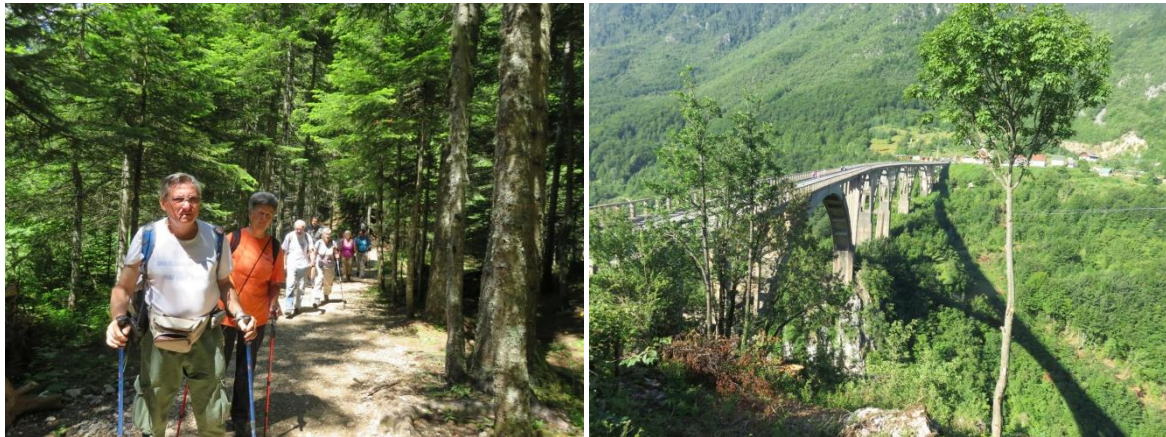
Kao i više puta do sada, priključili smo se programu i vođenju beogradskog vodiča Jovana Đokića. Bio je to njemu petnaesti pohod na ovu lepu planinu. Nama prvi, treći, peti... Većina nas se vraća Durmitoru, kad nam se ukaže prilika. Na ne prevelikom prostoru, mnogo vrhova, dolina, livada, šuma, izvora, jezera. Za svačije mogućnosti ima ponešto. Staze su dobro markirane, ali uvek je sigurnije ići sa nekim ko dobro poznaje planinu.

Naša mala grupa stigla je na Žabljak u petak ujutru. Imali smo rezervaciju u apartmanima u Razvršju, ali nas je domaćin prebacio u kuću svog rođaka. Učinio nam je uslugu, jer smo došli kod domaćina koji su nam praktično stavili na raspolaganje dve kuće sa kompletnim inventarom i velikim dvorištem, gde smo se najviše družili posle planinarskih tura. Posle kraćeg odmora, prevezli smo se do parkinga ispod Savinog kuka, nadajući se da ćemo se donekle koristiti žičarom, ali, na žalost, žičara je bila u remontu tih dana. Krenusmo polako prema vrhu i laganim hodom se penjali. Usput smo jeli jagode, ima ih mnogo. Od ukupno šesnaest učesnika, dvanaest se popelo na vrh, (800m visinske razlike), četvoro je ranije odustalo. U podnožju Savinog kuka ima jedan lep restoran, gde smo ručali posle silaska. Saznali smo da je mlada kuvarica iz Novog Sada, izašla je da nas pozdravi. Odlazak do kuće, malo druženja i odmor, jer smo celu prethodnu noć putovali.

Sledećeg dana smo imali planirane dve ture. Jednu je vodio Jova, na Bobotov kuk, na drugu sam išla ja, na Škrčko ždrijelo. Društvo se podelilo pola-pola. Jovina grupa se popela na najviši vrh Crne Gore. Moja grupa se zadovoljila Škrčkim ždrijelom, (400m uspona) iako je u planu bilo da se ode i do jezera, ali to je još dodatnih 400m silaska i uspona, a dan je bio sunčan, pretopao, pa smo odlučili da uživamo na prelepim cvetnim livadama, na pogledu na okolne vrhove, šarene pasove, mnogo smo fotografija napravili, sreli mnogo planinara, iz Crne Gore, Hrvatske, Poljske, Češke, Mađarske, Slovenije. Vratili smo se u smeštaj umorni i zadovoljni, svako sa svojim utiscima. Nekolicina je otišla u Žabljak na večeru.

Trećeg dana je bila planirana Planinica, ali je svima bilo dosta planinarenja po suncu, pa je pao zajednički dogovor da se ide samo šumom, polako, da i najsporiji mogu ići, tako da smo pošli šumskom stazom po Crnog jezera, obišli ga, pa otišli do Zminjeg jezera i markiranom stazom za Planinicu, ali samo do kraja šumskog puta, gde počinju serpentine iznad šume. Oni koji su bili sve vreme sa Jovom, prošli su ukupno 24km. Neki su se odvojili čim smo došli do jezera, neki kasnije. Svako je išao koliko mu odgovara. Povratak nam je svima bio kroz Žabljak, ručali smo i prošetali do naše kuće. Opet druženje u dvorištu, a uveče su neki gledali poslednju fudbalsku utakmicu evropskog prvenstva.

Sledećeg jutra smo bili spremni za polazak i pre zakazanog termina, krenuli smo, zaustavili se pre mosta Đurđevića Tara, prešli ga peške, slikali. Vozili smo se dalje do manastira Mileševa, divili se unutrašnjosti, kao i bezbrojnim cvetnim žardinjerama u dvorištu. Saznali smo da imaju konak za 180 ljudi, 1000 dinara po krevetu za noć. Sledeća duža pauza je bila na Zlatiboru, gde je takođe bilo toplo i sunčano. Druge pauze su bile samo po satnici vozača, svi su žurili da što pre stignu kućama.

Magdalena Seleši